

Regenerate

NL

01 _ 05 _ 2021 _____ 15 _ 08 _ 2021

**Cecilia Bjartmar Hylta, Elen Braga,
Carlos Caballero, Chloë Delanghe,
Bram Demunter, Effi & Amir,
Eitan Efrat & Sirah Foighel Brutmann,
Helen Anna Flanagan & Josefin Arnell,
Eva Giolo, Corentin Grossmann, Tom Hallet,
Nokukhanya Langa, Eva L'Hoest,
Sandrine Morgante, Camille Picquot,
Batsheva Ross, Marie Zolamian**

SWIELS WIE

INLEIDING

P4 — INLEIDING

VERDIEPING 3

P6 — BRAM DEMUNTER

P7 — EITAN EFRAT & SIRAH FOIGHEL BRUTMANN

P8 — CHLOË DELANGHE

P9 — EVA L'HOEST

P10 — CARLOS CABALLERO

P11 — MARIE ZOLAMIAN

P12 — CECILIA BJARTMAR HYLTA

VERDIEPING 4

**P14 — HELEN ANNA FLANAGAN
& JOSEFIN ARNELL**

VERDIEPING 2

P16 — SANDRINE MORGANTE

P17 — EFFI & AMIR

P18 — EVA GIOLO

P19 — NOKUKHANYA LANGA

P20 — ELEN BRAGA

P21 — BATSHEVA ROSS

P22 — CORENTIN GROSSMANN

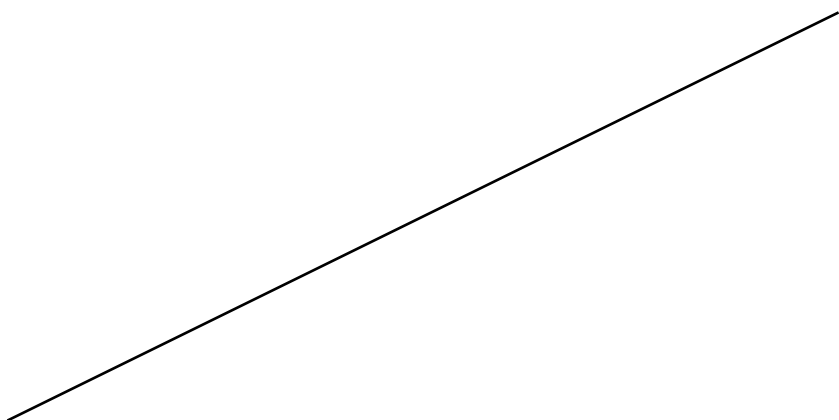
P23 — CAMILLE PICQUOT

P24 — TOM HALLET

INLEIDING

De menselijke samenleving heeft het opmerkelijke vermogen om zichzelf steeds te vernieuwen. Na elke catastrofe - of die nu door de mens is veroorzaakt, een natuurlijke oorzaak heeft of een combinatie is van beide - staan gemeenschappen klaar om de draad weer op te pakken en opnieuw te beginnen. Hoewel dit proces van wederopbouw zelden zonder slag of stoot verloopt, laat het indrukken van de reset-knop toe om nieuwe prioriteiten te stellen en nieuwe gedragspatronen te ontwikkelen. De afgelopen maanden van sociaal isolement hebben ruimte geboden voor herevaluatie, voor onderzoek naar wat het 'nieuwe normaal' zou kunnen worden. Ze onthulden wat overbodig én tegelijk fundamenteel is, maar de conclusies zijn verre van allesomvattend.

Kunstenaars zijn altijd uitstekende barometers geweest voor dergelijke wedergeboorten, hetzij door ons de weg te tonen, hetzij door getuige te zijn van onze verwarring. **WIELS** grijpt dit moment aan om werken tentoon te stellen die niet de aandacht hebben gekregen die ze verdienen. In deze periode van steeds toenemende digitalisering, geeft de tentoonstelling de voorkeur aan ontmoetingen die niet volledig kunnen worden vervangen door online interacties. *Regenerate* onderzoekt wat er uit deze periode van onvoorspelbaarheid is voortgekomen, hoe de pandemie onze verbeelding vormgeeft en hoe kunst een essentiële rol speelt bij de wederopbouw van de samenleving.

BRAM DEMUNTER

° Kortrijk (BE), 1993. Woont in Temse.

Bram Demunter onderzoekt hoe men als schilder kan omgaan met de rijkdom aan kunsthistorische referenties en bronnen waar we nu toegang toe hebben. *Moving House* reflecteert op een indirecte manier over de idealisering of verovering van de natuur, en verkent hoe schilders vandaag en in het verleden de natuur benader(d)en, alsook de wijze waarop we een landschap ervaren. De personages in *Forest* en *Landscape* - hier in dialoog opgehangen volgens de traditie van huwelijksportretten - worden bovenop dieren afgebeeld, verwijzend naar de voorstellingen van heiligen die rondtrokken op de ruggen van magische creaturen. *Mysterious boxes buried deep underground* daarentegen

toont een claustrofobisch, ondergronds landschap van houten elementen dat afzondering en (zelf)behoud suggereert in een niet nader gespecificeerd verhaal.

EITAN EFRAT & SIRAH FOIGHEL BRUTMANN

**Beiden geboren in Tel Aviv (IL), in 1983.
Wonen in Brussel.**

Meeting a flower halfway is een filminstallatie die vertrekt vanuit de florale experimenten van de Zwitserse kunstenares en genezeres Emma Kunz (1892-1963), bekend om haar geometrische tekeningen van energievelden. Naar verluidt kon Kunz met haar energie bloemen “polariseren” door hun celstructuur zo te veranderen dat ze uit de moederbloem een vooraf bepaald aantal “dochterbloemen” lieten groeien. Kunz deed dit met behulp van een spiraalstaaf en zelfgecreëerde draadmodelbloemen, waarvan er verschillende werden gedocumenteerd door fotograaf Werner Schoch. Eén van die archiefbeelden wordt hier gepresenteerd, samen met een foto die door de kunstenaars werd genomen van

hun eigen aangepaste bloemenmodel. Hun project onderzoekt hoe onzichtbare dingen zichtbaar worden en hoe ze worden gedocumenteerd. Het stelt de gebruikelijke perceptie van oorzaak en gevolg, en van dood en reanimatie, tussen vrouw en natuur ter discussie.

CHLOË DELANGHE

° Oostende (BE), 1991. Woont in Brussel.

Minnebrieven (Love Letters) is een video-installatie op drie schermen gefilmd door Chloë Delanghe tijdens een residentie in Japan. Ze zijn gebaseerd op het essay 'Why look at animals?' uit 1977 van de kunstcriticus John Berger (1926-2017), waarin hij de vervreemding tussen mens en dier als een gevolg van het 19e-eeuwse kapitalisme onderzocht. Delanghe gebruikt Bergers tekst als referentiekader om te reflecteren over dieren en onze relatie tot het kijken. De resulterende beelden verkennen de macht van de camera, maar ook emoties zoals eenzaamheid en ontheemding doorheen de voorzichtige ontmoetingen met duiven, raven en herten. Het werk fungeert ook als

een boodschap aan haar familie, en zet het idee van liefde die enkel in romantische termen kan worden geïnterpreteerd op losse schroeven.

EVA L'HOEST

° Luik (BE), 1991. Woont in Brussel.

Recente ontwikkelingen in de technologie hebben niet alleen het werk *Shitsukan Of Objects* mogelijk gemaakt, maar zijn er ook het onderwerp van. Eva L'Hoest onderzoekt de snel veranderende relatie tussen menselijke perceptie en digitale simulatie. De bewegende beelden zijn gedeeltelijk gemaakt met gereconstrueerde MRI-scans van *The Visible Human Project* (het eerste gedigitaliseerde archief van een menselijk lichaam), data uit videospelletjes en neurowetenschappelijke experimenten. De polymeerbeelden worden vervaardigd door stereolithografie, een vorm van 3D-printen die werd ontwikkeld voor de reconstructie van archeologische modellen. Zij roepen een architectuur van het menselijk lichaam op die een geheel nieuwe (de)constructiemethode omvat. Of het

resultaat wordt gelezen als een utopische visie van hybride menselijkheid of een dystopische visie van menselijke desintegratie hangt af van de houding van de toeschouwer tegenover digitale technologie, een wetenschap die zich exponentieel ontwikkelt in vergelijking met het trage proces van de menselijke evolutie.

CARLOS CABALLERO

° Camagüey (CU), 1983. Woont in Gent. Carlos Caballero studeerde af als grafisch ontwerper. Zijn beheerste doeken en nauwgezette tekeningen geven blijk van zijn sterk ontwikkelde gevoel voor typografie. Hij begon deze intense werken te creëren in 2015, als een soort publieke uitbreiding van zijn dagelijkse schetsboekpraktijk. Sommige van zijn tekeningen - zoals *Untitled (n° 46)* - zijn meditatieve oefeningen, waarin hij zich dagenlang kan verliezen. Daarnaast werkt Caballero met acryl op doek waarbij hij precieze composities creëert met vormen die functioneren als de letters van een alfabet waarvan de betekenis

onmogelijk te ontcijferen valt. Zijn titels - zoals *Arrangement (bold)* of *Array (lower)* - zijn ontleend aan typografische termen of de nomenclatuur van kleuren, wat zijn diepgewortelde belangstelling voor dergelijke codes duidelijk naar voren brengt. Dit wordt mede beïnvloed door de ervaring van zijn verhuis naar Gent zonder Nederlands te spreken, een taal waarvan hij dacht dat hij ze begreep, tot hij ontdekte dat hij ze grotendeels verkeerd had geïnterpreteerd.

MARIE ZOLAMIAN

° Beiroet (LB), 1975. Woont in Luik.

De intieme schilderijen van Marie Zolamian variëren van sensueel tot fantastisch en roepen dromen of volksverhalen op, maar ook verschillende schilderkunstige tradities. Zij zijn gebaseerd op verhalen uit zowel de oosterse als de westerse ontologie. Zelf zegt ze hierover: “Ik probeer me het erfgoed eigen te maken van bepaalde gemeenschappen die mij vreemd zijn; ik stel het concept van verwantschap en het behoren tot een gemeenschap of een streek in vraag.” De werken zijn zo

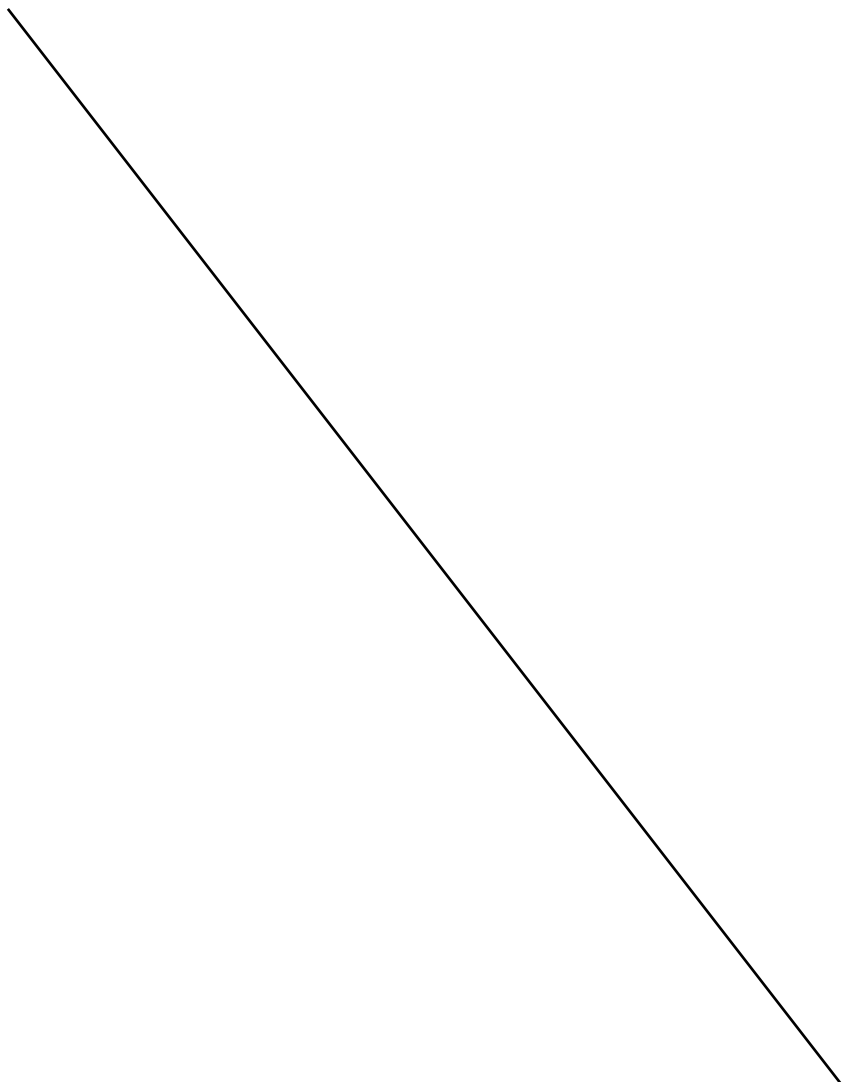
geplaatst dat hun onderlinge verbanden of tegenstellingen worden benadrukt. Voor haar titels kiest Zolamian uit woorden die zij verzamelt - zoals *Corps d'ange of Pis que pendre* - en waarvan zij de betekenis probeert te begrijpen en te onthouden. Zo fungeren de visuele composities als een verbaal mnemonisch hulpmiddel voor de kunstenares.

CECILIA BJARTMAR HYLTA

° Lund (SE), 1992. Woont in Brussel en Rotterdam.

In Calculation of Incoherence presenteert Cecilia Bjartmar Hylta 17 airbags die uit auto's werden verwijderd en in opgeblazen toestand werden gefixeerd door ze met hars te impregneren. Deze meestal verborgen kussens zijn ontworpen om ons leven te redden, hoewel ze soms zelf de oorzaak zijn van verwondingen wanneer ze niet correct functioneren na een botsing. Ze lijken op uitvergrote menselijke organen of ballonachtig speelgoed, en roepen een nauwe band met ons lichaam op. Gevuld met lucht maar toch solide, suggereren ze ook het inhouden van de adem. Hun

functionele details - de gescheurde stiksels en de sporen van roest - verbinden hen met hun oorspronkelijke functie en hun plaats in het metalen frame van een auto.

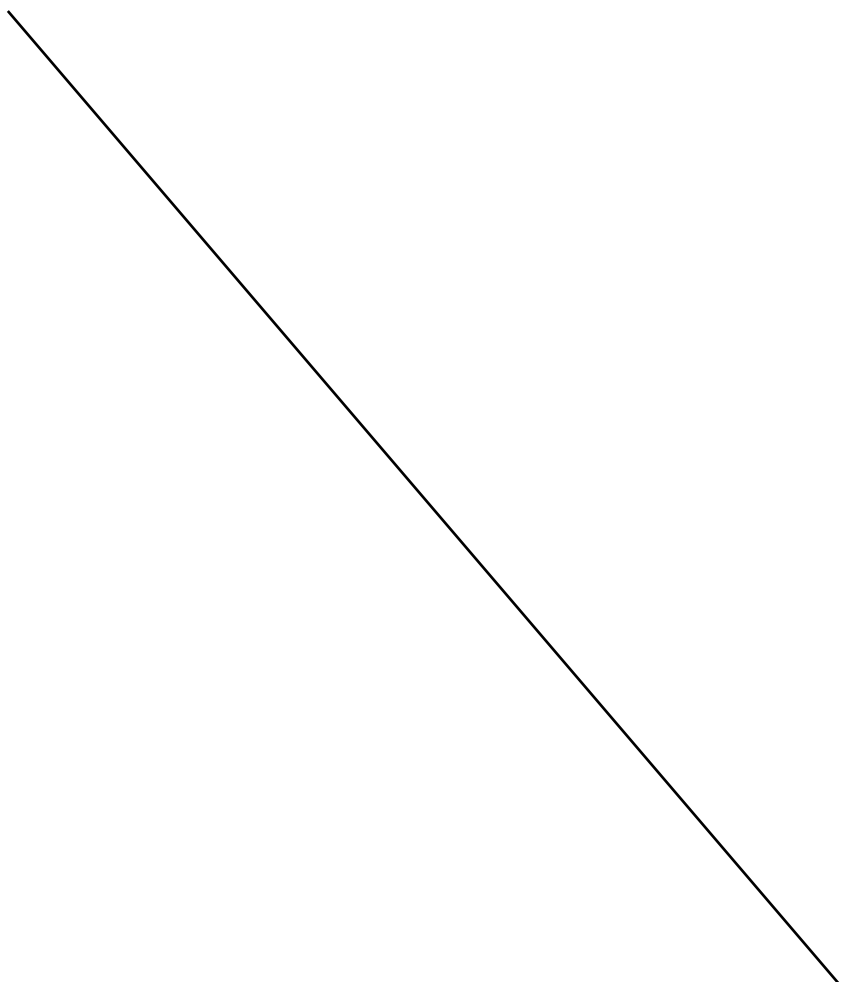
HELEN ANNA FLANAGAN & JOSEFIN ARNELL

Flanagan: ° Birmingham (VK), 1988. Woont in Gent en Rotterdam.

Arnell: ° Ljusnedal (SE), 1984. Woont in Amsterdam.

Blood Sisters is het eerste gezamenlijke videowerk van Helen Anna Flanagan en Josefin Arnell. De video, opgenomen in Groningen, refereert naar studentenclubs in de stad. “We werden aangetrokken door traditionele ontgroeningsrituelen en gebruikten die als uitgangspunt om een fictieve inwijdingsceremonie voor vier oudere vrouwen te creëren. Ontgroeningsrituelen bestaan vaak uit het dwingen van nieuwe leden tot vernederende handelingen om de groepscohesie en de identiteit te versterken.”

Dit werk onderzoekt ook de abjecte lichamelijkheid van een vrouwenlichaam, sociale druk, leeftijd en macht. Het verkent thema's als vernedering, hiërarchie en schaamte als een manier om gedrag te controleren, een bekende strategie in de huidige pandemie.

SANDRINE MORGANTE

° Luik (BE), 1986. Woont in Gent en Brussel.

De tragikomische serie *Mélatonine* van Sandrine Morgante - die zelf aan slapeloosheid lijdt - onderzoekt slaap en de afwezigheid ervan. Ze tekent midden in de nacht in een notitieboekje en zet deze overpeinzingen - soms melancholisch, soms uitzinnig - over op fotokopieën van advertenties voor slaapmiddelen. Er ontstaat een spanningsveld tussen de rustgevende afbeeldingen en de kalmerende taal die gebruikt wordt om deze geneesmiddelen aan te prijzen, en haar eigen commentaren. Deze laatste doen denken aan de Lettristische rebellie tegen normatieve taal, en de punkesthetiek van fanzines of underground pamfletten. Ondanks de

soms wanhopige toon, biedt de serie een vorm van verzet tegen de conventionele dagindeling en de productiviteit die overdag worden geëist.

EFFI & AMIR

Effi Weiss: ° Ramat-Gan (IL), 1971.

Amir Borenstein: ° Haifa, (IL) 1969.

Wonen in Brussel.

Places of Articulation: Five Obstructions neemt de toeschouwer mee op een reis voorbij fysieke grenzen om de onzichtbare grens van onze mondholte, die bepaalt welke geluiden we kunnen uitstoten en welke woorden we kunnen uitspreken, te onderzoeken. Deze installatie beweegt zich tussen sonische, anatomische en politieke domeinen en onderzoekt hoe stem en uitspraak worden gebruikt als identificatiemiddelen, en mobiele discriminerende controlesystemen worden. Met behulp van verschillende visualisaties van het stemapparaat maakt het werk deze controlesystemen zichtbaar, terwijl het de grenzen van de identificatie bevraagt en vage scheidingslijnen blootlegt die elke binaire categorisering

weerstaan. De muurtekening is een illustratie uit een handboek van de Duitse immigratiedienst, waarin wordt uitgelegd hoe het biometrische instrument voor dialectidentificatie moet worden gebruikt. Op het scherm met de microfoon kunt u uw eigen uitspraakpatronen toetsen.

EVA GIOLO

° Brussel (BE) 1991. Woont in Brussel.

Flowers blooming in our throats is een filmisch gedicht, dat zoals de titel suggereert, tegelijk mooi maar ook beklemmend is. De 16mm film onthult het broze evenwicht van het dagelijkse leven - steeds moeilijker te handhaven tijdens de opeenvolgende lockdowns, en gesymboliseerd door de draaiende tol. De kunstenares filmde vrienden in hun eigen huis, terwijl ze kleine handelingen uitvoerden. In haar compositie en montage blijven hun gebaren dubbelzinnig, met een onderliggend gevoel van geweld. Naast de spanning die ontstaat door de herhaling van bepaalde gebaren, geluiden en kleurenfilters, nodigde Giolo ook BUREAU Y-Yuichiro Onuma uit om

een subtiele decoratieve sierlijst aan te brengen. Op die manier wordt een ander soort spanningsveld gecreëerd, namelijk tussen de huiselijke sfeer en de openbare kunstinstelling.

NOKUKHANYA LANGA

° Silverspring, Maryland (VS), 1991.

Woont in Gent.

Nokukhanya Langa's subversieve schilderijen zijn noch zuiver abstract noch expliciet verhalend, en worden gekenmerkt door een tactiele verwarring, alsof ze de fysieke grenzen van het doek willen doorbreken. Langa speelt met registers en vermengt spreektaal of tekens met schilderkunstige referenties. De oppervlakken van *Chris Mar Ave* en *Bar 4 Bar* doen denken aan lagen van symbolen, graffititags, of gekerfde tekens. Haar ongetitelde muurschildering verwijst naar de passiviteitslijn, een donkere kleurstrook geschilderd in verhoorkamers als een subliminaal controlemiddel, en die de mensen aanmaant te blijven zitten. In Langa's versie wordt de rechte geschilderde lijn een speelse golf,

waardoor de verdeling dubbelzinniger wordt. Haar kettingwerk 25/8 evoceert de verlangens van onze non-stop maatschappij, waarin we allemaal geacht worden “aangeschakeld” te zijn - zichtbaar, beschikbaar - en dat 24 uur per dag, 7 dagen per week.

ELEN BRAGA

° Caxias/MA (BR), 1984. Woont in Brussel.

Het werk van Elen Braga is geïnspireerd door haar evangelisch-christelijke opvoeding, waarvan zij de sporen wil onderzoeken en uitdrijven. Tijdens de lockdown produceerde Braga *Prophecies*, een handgetuft weefsel dat o.a.

Braziliaanse massamediale waarzeggers, Bijbelse voorspellingen, internet memes, en literaire verwijzingen samenbrengt.

De theologische notie van eschatologie (de leer van het einde van de wereld)

staat centraal in het werk, aangezien Braga zich baseert op de beeldspraak van Clarence Larkin (1850-1924), een

Baptistenpredikant die grafieken maakte om “Gods plan en doel” te visualiseren.

Eén van zijn populairste diagrammen

stelde een tijdlijn naar de Apocalyps voor in de vorm van een reus. Braga maakt gebruik van Larkins diagram en vervangt de mannelijke reus door haar eigen lichaam in een blauwe jumpsuit, waarmee ze een tijdlijn creëert die historische, politieke en persoonlijke gebeurtenissen mengt. *On Fire*, een video-installatie met iPhones, documenteert een performance van Braga en de vertolking ervan door haar moeder. Ze zingen een populaire lofzang, maar door de vertraging in hun Zoomverbinding lukt het nooit helemaal om eenstemmig te zingen.

BATSHEVA ROSS

° Jerusalem (IL), 1977. Woont in Brussel.

Fitness Studies is een serie houtskooltekeningen en olieverfschilderijen gebaseerd op onlinefoto's van fitnessklassen zoals yoga, Zumba of gewichtheffen. Batsheva Ross, zelf een toegewijde van deze lessen, ziet ze als een quasi-religieuze verlossing. Zij brengen mensen samen, net zoals religieuze diensten en rituelen dat doen (met hun eigen niveaus van competitie en

oordeel). Ross' composities benadrukken de centrale plaats van de instructeur, die de positie van spiritueel leider of goeroe heeft aangenomen en ons helpt ons lichaam in goede conditie te houden bij het streven naar schoonheid of om te voldoen aan de eisen van de kapitalistische maatschappij. Ross ontleent haar schilderstijl aan die van oude meesters als Degas - zoals zijn schilderijen uit 1870 van dansers tijdens repetities - of Rembrandt, waarbij het samenspel van blikken, handen en lichamen doet denken aan *De anatomische les van Dr. Nicolaes Tulp* (1632).

CORENTIN GROSSMANN

° Metz (FR), 1980. Woont in Brussel.

De nauwgezette pastel- of potloodtekeningen van Corentin Grossmann bevatten een mengeling van iconografische invloeden, gaande van middeleeuwse voorstellingen van menselijke dwaasheid (Jeroen Bosch) en sociale rituelen (Pieter Bruegel de Oude) tot de vereenvoudigde landschappen van tekenfilms of computerspelletjes. In

de traditie van de surrealisten verwerkt Grossmann droomachtige elementen in figuratieve taferelen. Soms refereert hij daarbij naar hallucinogene stoffen - zoals de titel *Special Kush* die verwijst naar een cannabissoort. Ook actuele gebeurtenissen vinden een plaats in zijn composities. *W.O.S.* staat voor 'Wall of Shame', een term die wordt gebruikt voor grensmuren zoals in Berlijn, Israël of op de grens tussen de VS en Mexico. De term verwijst ook naar een plaats waar mensen, die iets doen dat als schandelijk wordt beschouwd, aan de schandpaal worden genageld. *Oceania* evoceert dan weer de menselijke invasie van de onderwaterwereld, zij het niet zonder een dosis humor.

CAMILLE PICQUOT

° Metz (FR), 1990. Woont in Brussel.

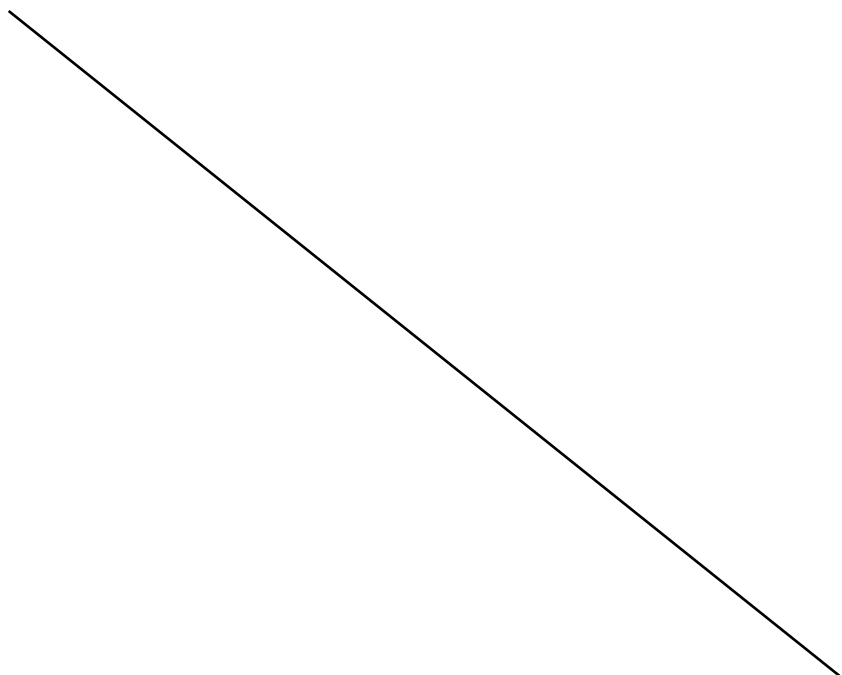
De reeks analoge foto's *Salut soleil (qui sais mourir)* van Camille Picquot getuigt van de coherentie van haar aanpak. Deze ongeënceneerde beelden benadrukken Picquots belangstelling voor licht, zoals het spel van natuurlijke schaduwen of de

verblindende schittering van de flits. Ze vertonen ook een sensualiteit die gepaard gaat met een gevoel voor het unheimliche. De menselijke figuur is opvallend tastbaar, maar blijft ongrijpbaar, misschien omdat de geportretteerden nooit onze blik ontmoeten en hun gezichten altijd gedeeltelijk verhuld zijn. Vooral in deze tijd van social distancing is de tactiliteit van Picquots werk bijzonder treffend in de manier waarop het huidhonger oproept.

TOM HALLET

° Leuven (BE), 1990. Woont in Brussel. De tekeningen van Tom Hallet fungeren als brieven gericht aan goede vrienden en familie, aan queer-iconen maar ook aan degenen die hij als hun belagers bestempelt. Dit verklaart de onbehaaglijke kwaliteit van zijn tekeningen, waarin geweld en tederheid naast elkaar bestaan, op een manier die aan sprookjes doet denken. Hallet herneemt dit soort stichtende vertellingen om te onderzoeken hoe ze onze verbeelding van jongs af aan conditioneren, vooral in relatie tot gender. Zijn twee sculpturen, *Tribute (Bertha)*

en *D.R.F. (A New Kind of Tenderness)*, zijn beide gemaakt van natuurlijke latex. De eerste fungeert als luifel, biedt beschutting en verwijst ook naar plaatsen voor amoureuze ontmoetingen. Uit het werk groeit er haar, afkomstig van Bertha, de grootmoeder van de kunstenaar. *D.R.F.* doet denken aan een lijksak of een gestrand dier, maar bevat aarde doordrenkt met zaden, die in de loop van de tentoonstelling kunnen ontkiemen, naarmate het werk zichzelf actief regenereert.

WIJ HOPEN DAT U GENOTEN HEEFT VAN UW BEZOEK. BEDANKT!

WIELS dankt alle kunstenaars voor hun deelname, en alle
bruikleengevers.

Speciale dank aan Justastone Group en Frédéric de
Goldschmidt voor hun genereuze steun.

Dank ook aan onze collega's uit het hele land voor hun
aanbevelingen en introducties, met name Kasper Bosmans,
Caroline Dumalin, Olivier Gevaert, Frances Horn, Hicham
Khalidi, Ulrike Lindmayr, Laila Melchior, Mieke Mels, Steven
Op de Beeck, Louise Osieka, Naïmé Perrette, Ilse Roosens,
Samuel Saelemakers, Pieter Vermoortel, Els Wuyts, en vele
anderen.

Dank ook aan onze toegewijde stagiaires: Sophia Attigui, Liska
Brams, Teodora Cozma, Nathan Ishar, Georgia Alexia Ntousaki,
Laurens Rogiest, Ekaterina Vorontsova, Emma Warson.

Curatoren: Zoë Gray & Helena Kritis

Kunstenaarsportretten door Yaqine Hamzaoui

Grafisch ontwerp van de tentoonstellingsvisual door Alliage

Meer info & events: wiels.org

TOP ↑

De Standaard

JUSTASTONE
GROUP